

Dragi mladi!

Donosimo poruku koju je Sveti otac izrekao na svjetskog dana mladeži 2005

18.10.2005.

Na našem hodočašću s tajanstvenim mudracima s Istoka došli smo sada na mjesto, koje nam Matej iznosi u svojem Evanđelju: „Uđoše u kuću i nađoše dijete s Marijom, majkom njegovom; padoše ničice i poklone mu se“ (Mt 2, 11). Izvanjski put ovih mudraca bio je time dovršen. Oni su došli na svoj cilj. Ipak, na ovome mjestu za njih započinje jedan novi

put, jedno unutarnje hodočašće, koje odsada mijenja čitav njihov život, jer oni su si novorođenoga Kralja ipak drugačije zamišljali. Oni su se zaustavili u Jeruzalemu kako bi pitali kralja za obećanog novorođenog kralja. Znali su kako je svijet u kojem su živjeli u velikom neredu, stoga im je srce ostalo nemirno. Bili su uvjereni kako postoji Bog, jedan pravedan i blagi Bog. Isto tako su znali za velika proročanstva izraelskih proroka koja su nagoviještala dolazak kralja koji će svijet vratiti u konačni red. Toga kralja oni su pošli tražiti. U dubokoj nutrini svojih bića oni su krenuli u potragu za pravom, za pravdom koja je morala doći od Boga, te su tome kralju htjeli i služiti- baciti mu se ničice pred noge tako da i sami služe obnovi svijeta.

Oni su pripadali onima koji „gladuju i žedeaju za pravdom“ (Mt 5, 6). Tu glad i žeđ oni su slijedili na svojem

hodočašću- oni su hodočastili pravednosti koju su očekivali od Boga i kojoj su i sami htjeli služiti.

Mnogi drže kako su ovi mudraci bili veliki sanjari, ali oni su bili sasvim realistični jer su znali kako je za promjenu svijeta potrebna moć. Stoga su obećano dijete tražili prije svega u kraljevskom dvoru. Ali sada oni se klanjaju djetetu siromašnih ljudi te ubrzo doznaju kako kralj Herod, kod kojega su došli tražiti savjet, nastoji sa svojom moći postaviti zamku za dijete te tako obitelji ne preostaje ništa drugo nego bijeg u izbjeglištvo. Novi kralj kojem su se poklonili, bio je potpuno drugačiji od njihovih očekivanja. Tako su morali naučiti kako je Bog drugačiji od naših uobičajenih predodžbi. To je bilo mjesto na kojem je započelo njihovo nutarnje hodočašće. Ono je započelo u onom trenutku kada su se bacili ničice pred dijete te ga prepoznali kao obećanog

Kralja. Ali te radosne geste oni su tek trebali doživjeti i u svojoj nutrini.

Oni su trebali promijeniti svoja poimanja o moći, o Bogu, o čovjeku te se tako i sami promijeniti. Sada su uvidjeli kako je moć Boga drukčija od one koji su posjedovali moćnici ovoga svijeta. Način na koji Bog djeluje je drukčiji od onoga kako si mi to zamišljamo ili bismo htjeli da bude. Bog ne ulazi u suparništvo sa svjetovnim oblicima moći. On ne postavlja svoje čete nasuprot četama drugih. Bog nije poslao 12 legija anđela kako bi pružili pomoć Isusu u Maslinskome vrtu. (usp. Mt 26, 53) Bučnoj i hvalisavoj moći ovoga svijeta on suprotstavlja nenaoružanu moć ljubavi, koja uvijek iznova podliježe na križu, a kasnije i u povijesti. Ipak, to je ona ista ljubav koja predstavlja božansku zahvat koji se odsada suprotstavlja nepravdi i koja vodi u Božje kraljevstvo. Bog je drugačiji- to je ono što sada spoznaju.

To znači da odsada i oni sami moraju postati drugačiji, moraju naučiti Božji put.

Oni su došli kako bi se postavili u službu toga Kralja, da bi svoje vlastito kraljevanje prilagodili njegovu. To je bio smisao njihova odavanja priznanja novorođenom Kralju, njihova poklona. Njima valja pridodati i darove- zlato, tamjan i smirnu- darovi koji su darovani kralju kojega su držali za od Boga obećanog kralja. Adoracija ima i sadržaj te njoj pripada davanje. Mudraci s Istoka bili su stoga na pravome tragu kada su činom klanjanja htjeli dijete priznati kao svoga Kralja, stavljajući pritom svoju moć i svoje mogućnosti njemu na raspolaganje. Oni su htjeli, služeći i sljedeći njega, zajedno s njime služiti pravednosti i dobru u svijetu. U tome pogledu oni su bili u pravu. Ali sada shvaćaju da se to ne može postići zapovijedajući s visokih prijestolja.

Sada spoznaju kako moraju dati sami sebe- ništa manji dar ne zahtijeva ovaj Kralj. Sada moraju naučiti kako njihovi životi trebaju biti obilježeni onim načinom na koji Bog djeluje i kakav je Bog sam. Oni moraju postati ljudi istine, pravde, dobrote, oprosta i milosti. Oni neće više pitati : kakve koristi imam od ovoga, umjesto toga oni će se morati pitati: kako mogu služiti Božjoj prisutnosti u svijetu? Moraju naučiti izgubiti svoj život da bi ga opet pronašli. Ostavljajući Betlehem, ne smiju sići s označenog puta pravog Kralja u slijeđenju Isusa.

Dragi prijatelji, pitamo se što sve ovo znači za nas? Što smo upravo čuli o drugačijem načinu na koji Bog djeluje, i koji bi ujedno trebao određivati i naš način življenja, zvuči lijepo ali ipak ostaje blijedo i neodređeno. Zato nam je Bog darovao primjere. Mudraci s Istoka samo su prvi u drugoj procesiji muškaraca i žena koji su u svojim

životima slijedili Božju zvijezdu, tražeći Boga koji je nama ljudima blizak i koji nam pokazuje put. To je veliko mnoštvo svetaca, poznatih i nepoznatih, u čijim je životima Bog otvorio Evanđelje prije nas listajući njegove stranice, činio je to kroz povijest a tako čini i dan danas. U njihovim životima, kao u velikoj slikovnici, naziremo svo bogatstvo Evanđelja. Oni su sjajan trag koji je Bog provukao kroz povijest čineći tako i danas. Moj časni prethodnik papa Ivan Pavao II., koji je s nama u ovome trenutku, proglasio je veliko mnoštvo ljudi iz daljnje i bliske prošlost blaženima i svetima. Kroz te pojedince on nam je htio pokazati kako biti kršćanin, kako živjeti život onakav kakav bi dosita trebao biti- prema Božjoj volji. Blaženici i sveci nisu uporno žudili za vlastitom srećom već su težili tome da daju sami sebe jer su bili obasjani svjetlošću Isusa Krista. Oni nam pokazuju način na koji ćemo pronaći

sreću i kako ćemo postati istinski čovječniji. Kroza sve uspone i padove u povijesti oni su bili istinski reformatori koji su povijest uvijek iznova izvlačili iz njezinih mračnih dolina, oni su oni koji su u nju donosili dovoljno svijetla koji bi se slagala- čak i usred patnji- s Božjom riječi izrečenoj na kraju stvaranja: „Dobro je.“ Sjetimo se samo pojedinaca poput sv. Benedikta, Franje Asiškog, sv. Ignacije Loyole, Karla Boromejskog, na utemeljitelje redova iz 19. st. koji su inspirirali i vodili socijalni pokret, na svece našega vremena- Maksimilijana Kolbea, Edith Stein, Majku Terezu, Oca Pia. Kada gledamo na ove ljude onda učimo što znači „pokloniti se“ i što znači živjeti prema mjerilima Djeteta iz Betlehema, prema mjerilima Isusa Krista i Boga samoga.

Rekli smo kako su sveci pravi reformatori. Sada bih to htio izraziti

još radikalnije: samo od svetaca,
samo od Boga dolazi prava
revolucija, konačni način kako
promijeniti svijet.

U prošlom stoljeću bili smo svjedoci
revolucija čiji je zajednički program
bio ne očekivati više ništa od Boga
već stvar uređenja svijeta uzeti u
svoje vlastite ruke. Tako smo vidjeli
kako se ljudski i pristrani faktor
uvijek uzimao kao mjerilo svih
stvari. Smatrajući ono što nije
apsolutnim apsolutno naziva se
totalitarizam. Ono ne oslobađa
čovjeka, naprotiv ono mu oduzima
dostojanstvo i čini ga robom. Nisu
ideologije te koje spašavaju čovjeka
već je to obraćanje živom Bogu,
našem Stvoritelju, koji je jamac naše
slobode, jamac svega onoga što je
dobro i istinito. Prava se revolucija
sastoji u obraćanju Bogu koji je
mjerilo onoga što je pravedno, a koji
je istovremeno vječna ljubav. I što bi
nas moglo spasiti ako ne ljubav?

Dragi prijatelji! Dopustite mi da nadodam još dvije kratke misli. O Bogu mnogi govore; u Božje ime čak se propovijeda mržnja i potiče se na nasilje. Zato je važno upoznati pravo lice Boga. Mudraci s Istoka upoznali su ga kada su se poklonili pred Djetetom iz Betlehema. „Tko je vidio mene, vidio je i Oca“, rekao je Isus Filipu (Iv 14, 9). U Isusu Kristu, koji je dopustio da njegovo srce bude probodeno za nas, izraženo je istinsko Božje lice. Njega slijedimo s veliki mnoštvom onih koji su krenuli prije nas. Tada ćemo ići pravim putem.

To ne znači da si radimo privatnog Boga i privatnog Isusa , nego da vjerujemo i klanjamo se Isusu o kojem govore Sveti spisi i koji je prisutan u velikoj procesiji vjernika zvanih Crkva, živ i među nama , istovremeno hodeći s nama i ispred nas. Crkvu se može u mnogočemu kritizirati. Mi to znamo, a i Bog sam

nam je rekao kako je ona mreža s dobrim i lošim ribama, polje s pšenicom i korovom. Papa Ivan Pavao II. pokazao je pravo lice Crkve proglasivši tolike blažene i svete, ali isto tako on je molio za oprost za sva ona zla u povijesti koja su nastala mislima i djelovanjem onih koji su bili članovi te iste Crkve. Tako nam je pokazao naše pravo lice i pozvao nas, da se unatoč našim pogreškama i našim slabostima, pridružimo procesiji svetih koja je započela s mudracima s Istoka. Utješno je znati kako u Crkvi ima korova. U tom pogledu, unatoč svim našim pogreškama, možemo se nadati kako ćemo biti ubrojeni među sljedbenike Isusa, koji je došao da pozove grešnike među sebe. Crkva je kao ljudska obitelj, ali u isto vrijeme ona je velika Božja obitelj kroz koju Bog uspostavlja zajedništvo i jedinstvo na svim kontinentima, kroz sve kulture i nacije. Zato se radujemo što pripadamo toj velikoj obitelji i što

imamo braću i sestre diljem cijeloga svijeta. Ovdje u Kolnu možemo doživjeti kako je lijepo pripadati toj velikoj obitelji koja ujedinjuje Nebo i Zemlju, prošlost, sadašnjost i budućnost kao i svaki predio svijeta. U toj velikoj zajednici hodočasnika mi hodamo ukorak s Kristom, hodamo s zvijezdom koja osvjetljuje našu prošlost.

„Uđoše u kuću i nađoše dijete s Marijom, majkom njegovom; padoše ničice i poklone mu se“ (Mt 2, 11). Dragi prijatelji- ovo nije udaljena priča koja se odigrala prije mnogo vremena. To je sadašnjost. Ovdje u Posvećenoj hostiji On je pred nama i među nama. Kao i tada On je tajanstveno zastrt svetom tišinom te, kao i tada, pokazuje nam pravo Božje lice. Za nas on je postao sjeme pšenice koje pavši na zemlju umire te donosi plod u ustrajnosti. (usp. Iv 12, 24) On je prisutan ovdje kao i nekoć u Betlehemu. On nas poziva na

nutarnje hodočašće koje se naziva adoracija. Stoga krenimo putem tog nutarnjeg hodočašća moleći ga da nas vodi. Amen.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/dragi-mladi/> (22.02.2026.)